

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ... δρ. 8,—
Εξάμηνος... 4,50
Τρίμηνος... 2,50
Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος... 5,50
Τρίμηνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαργάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Σεπτεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 43

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ Λουδοβίκος Κορμῆς, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συναδελφῶν του, πιστῶν ὁλῶν εἰς τὸν Ναπολέοντα, θὰ ἐπιχειρήσῃ νάρπάξῃ τὸν μικρὸν Βασιλεῖα τῆς Ρώμης ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αὐστριακῶν, ἀντικαθιστῶν αὐτὸν διὰ τοῦ τετραετοῦς του υἱοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ὁμοιάζει καταπληκτικῶς. Τώρα ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης εὐρίσκειται εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σεμπρῖν, μετὰ τῆς κυρίας Μοντεσκιού καὶ τοῦ ἀφοσιωμένου φίλου του Τιάρκου, τοῦ μόνου ἐκ Γαλλίας ἀκολούθου, τὸν ὁποῖον δὲν ὑπολείποντο οἱ Αὐστριακοί.

Αὐτὸς ὁ Λύτοκράτωρ Ἰωσήφ Β', ἐπισκεπτόμενος συχνὰ τὸν ἑγγονόν του, ἐθαύμαζε τὰ διάφορα παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ὁ εὐφυὲς βοημὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐπινοῇ καθημέρην, διὰ νὰ διασκεδάξῃ τὸν μικρὸν ἐξορίστην πρίγκιπα.

Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἡ κυρία Μοντεσκιού ἤρχισε νὰ τῷ ἀναγινώσκει τὴν ἱστορίαν τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου. Ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος ἤκουε κατ' ἄρχας μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς περιπετείας τοῦ περιφάνου ναυαγοῦ, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ κατασκευάσῃ μόνος του εἰς τὴν ἔρημον νήσον, ἀνέτον καλύβην καὶ ὀμβρέλλαν ἀπὸ ἄχυρον. Ἀλλ' ὅταν ὁ Τιάρκος τῷ ἐπρότεινε νὰ παίξουν αὐτοὶ τὸν Ροβινσῶνα, ἡ ἀνάγνωσις ἐγκατελείφθη.

Ὁ τυρολικὸς οἰκίσκος, περὶ τοῦ ὁποῖου εἶπαμεν, ἔγεινεν εὐθὺς ἡ καλύβη τοῦ Ροβινσῶνος, καὶ ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης διέτριβε τώρα τὸν περισσότερον καιρόν. Ἡ παιδαγωγός, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αὐστριακοὶ ἐπόπται, εἶδαν μὲ καλὸν ὄμμα τὸ νέον παιγνίδι, τὸ ὁποῖον διεσκεδάζε τὸν μικρὸν πρίγκιπα διδάσκον αὐτόν, καὶ τὸν ἐμ-

πόδιζε, καθὼς ἐνόμιζαν, νὰ συλλογίζεται τὸν πατέρα του, τὴν πατρίδα του, τὸν βασιλικὸν του τίτλον, τοῦ ὁποῖου προσεπάθουν νὰ τῷ ἀφαιρέσουν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀνάμνησιν.

Τοὺς ἐδίδωσαν ὑφάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζαν τὰς καταλλήλους ἐνδυμασίαις, καὶ σιγὰ-σιγὰ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κηπουροῦ, ἐκτίσαν πλησίον τοῦ οἴκου μίαν καλύβην, ἐντελῶς ὁμοίαν μὲ τὴν περιγραφομένην εἰς τὸ μυθιστόρημα τοῦ Δανιήλ Φόε.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπανευρίσκουμεν τὸν ἡρώα μας εἰς τὸ πάρκον τοῦ Σεμ-

πρύν, τὸ νέον παιγνίδι ἦτο εἰς ὅλην του τὴν ἀκμήν. Ὁ μικρὸς πρίγκιψ, φορῶν τὴν προβεῖαν τοῦ Ροβινσῶνος, ἐκρατοῦσε μίαν ὀμβρέλλισαν ἀχυρίνην, ἐνῶ ὁ Τιάρκος, μὲ μαυρισμένον πρόσωπον, ἐπαίξε ὀχυράσια τὸν ἀγαθὸν Παράσκυν.

Πρὸς μεγάλην τὴν χαράν, ἐρευνῶντες τὰ περίχωρα τῆς καλύβης των, οἱ συμπαῖκται εἶχον ἀνακαλύψῃ ἐν ὑπόγειον, τὸ ὁποῖον διὰ βραχείας θύρας συνεκινῶναι μὲ τὸν τυρολικὸν οἰκίσκον.

Ὁ Τιάρκος εἶπεν ἀμέσως ὅτι τὸ ὑπόγειον ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε σκάψῃ ὁ Ροβινσῶν διὰ νὰ προσυλῃσεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐνώσουν μὲ τὴν καλύβην των.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο δύσκολον· ὁ Τιάρκος ὅμως ἦτο δυνατός, ὁ δὲ μικρὸς βασιλεὺς, ὠπλισμένος μὲ πυάριον, ἔσκαπτε καὶ αὐτὸς τὴν ἄμμον δραστηρίως.

Ἡ κυρία Μοντεσκιού καὶ ἡ κυρία Μαρσάν, — μία ἀπὸ τὰς βοηθοὺς τῆς παιδαγωγοῦ, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐλθῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι, — ἐπέβλεπον μακρόθεν τὸ παιγνίδι, θαυμάζουσαι τὴν ζωηρότητα καὶ τὸν ζήλον τοῦ μικροῦ βασιλέως. Ἐπέβλεπον ὅμως ἐπίσης καὶ οἱ αὐστριακοὶ θεράποντες, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία ὑπενθύμειν ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο φυλακισμένος φρουρούμενος ἀγρύπνως.

Ἐξάφνα ἡ κυρία Μοντεσκιού, βλέπουσα τὸν ἰδρώτα, ὁ ὁποῖος ἐστῆε τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ βασιλέως, ἐνευσε πρὸς τὴν κυρίαν Μαρσάν, ἡ ὁποία ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Ὑψηλότατε, τῷ εἶπεν, (εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Αὐστρίας δὲν ὠνόμαζον πλέον Μεγαλειότατον τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος), ἡ μαμμά-Κιού σᾶς παρακαλεῖ νὰ πάψετε μίαν στιγμὴν τὸ παιγνίδι καὶ νὰ πάτε κοντὰ τῆς. Ζεσταθήκατε πολὺ.

Ὁ μικρὸς πρίγκιψ, φορῶν τὴν προβεῖαν τοῦ Ροβινσῶνος... (Σελ. 349, στ. γ')

«Αλλοτε ο μικρός βασιλεύς θα παρήκουσε αυτήν την διαταγήν. Το παιγνίδι τον διεσκέδαζε πολύ και δεν είχε τελειώσει ακόμη την μεγάλην τρύπαν που έσκαπτε. Αλλά τώρα είχε γίνει ευπειθής. Έρριψε περίλυπος το πτυάρι του και είπε προς τον Τιάρκον :

— Έξακολούθησε, Παρασκευά! θα γυρίσω σε λίγο.

Ο Τιάρκος απεκρίθη προς τον Ροβινσώνα με την γλώσσα του αγρίου Παρασκευά :

— Ναι, έχω εξακολουθήσει, έχω πάει γυρεύς του περβολάρη το άμαξάκι, για να σηκώσω χύμα.

— Πήγαινε, απεκρίθη ο μικρός Ροβινσών και έτρεξε εις την παιδαγωγόντου.

Η κυρία Μοντεσκιού, σκουπίζουσα με λεπτόν δαντελλένιον μανδηλι το ιδρωμένον μέτωπον του μικρού πρίγκιπος και ανοίγουσα την βαρεϊάν εν προβεία βλούζαν του, τώ ειπεν :

— Υψηλότατε, είνε ή ώρα του γερμανικού σας μαθήματος.

— Δέ θέλω να μάθω γερμανικά! ανέκραξεν ο μικρός θυμωμένος. Θέλω να μιλώ πάντα γαλλικά.

— Πρέπει να μάθετε και γερμανικά, επέμεινε η παιδαγωγός· είνε ή γλώσσα της μητέρας σας.

Ο μικρός πρίγκιψ, ήρεμώτερος, έσκέφθη μίαν στιγμήν και έπειτα ειπε :

— Πολύ καλά! μά θα κάμω το μάθημα έδω, και έπειτα θα πάω πάλι να παίξω Ροβινσώνα με τον Τάκο.

Η επιθυμία αυτή είςηκούσθη, και ένας υπηρέτης διετάχθη να οδηγήση τον καθηγητήν της γερμανικής, ο οποίος παρουσιάσθη μετ' όλίγον, κοντόχονδρος κοιλαράς, με μαύρον φράκον, κωμικώτατος.

Συμβούλιον επί των κλάδων.

Ενθ' ο μικρός πρίγκιψ κάμνει το μάθημά του, ως ακολουθήσωμεν τον Τιάρκον, ο οποίος επήγγαινε εις του κηπουρού, να ζητήσει την χειράμαξαν που έχρειάζετο.

Διερχόμενος στενόν δρομίσκον μεταξυ διπλής σειράς υψηλών πασχαλειών, ήκουσε προφερόμενον τόνονά του. Έστράφη εκπληκτος. Ποίος τον εφώναζεν εκεί;

— Τιάρκο! επανέλαβε μία φωνή, ή οποία εφάνετο έρχομένη από τον ούρανόν.

Ο νεαρός βοημός ύψωσε την κεφαλήν και έμεινε καρφωμένος εις το έδαφος από την εκπληξιν. Είς το σύλλωμα ενός μεγάλου δένδρου τώ εφάνη ότι ανεγνώρισε την μορφήν του Λουδοβίκου Κορμά.

Μήπως ήτο παίγνιον ψευδαισθήσεως; Ο Λουδοβίκος Κορμάς, ο συνταγματάρχης της φρουράς, τον όποιον είχαν ιδή αναχωρούντα διά την νήσον Έλβαν μετά του Ναπολέοντος, να τον φωνάζη τώρα από ένα δένδρον εις το πάρκον του Σιμπύν;... Ητο τρελλός!

Εν τούτοις, με τα μάτια προσηλωμένα εις εκείνην την όπτasian, έπροχώρησε προς το δένδρον, και όταν έπλησίασε πολύ, ήκουσε καθαρά την φωνήν του συνταγματάρχου, ή οποία τώ ελεγε σιγά :

— Ναι, εγώ είμαι... ανέβα γρήγορα στο δένδρο!

Ο Τιάρκος, ως φρόνιμος που ήτο, εκύτταξε πρώτα γύρω του, δια να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν ήμπορούσε να τον βλέπη.

Όχι, οι φρουροί ήσαν πολύ μακράν, και άλλως τε τώ έστρεφον τα νότα· εκτός τούτου, ο φράκτης των πασχαλειών ήτο πυκνός και ύψηλός.

Τρέμων άπό συγκίνησιν, ο νεαρός βοημός ήρπασεν ένα των χαμηλών κλάδων του δένδρου, και αναρριχθεις εν τώ μέσω του φυλλώματος, έφθασε γρήγορα τον άξιωματικόν.

Ούτος τώ έσφιξε την χείρα νευρικώς, ενθ' ο Τιάρκος εξήκολούθει να τον βλέπη με άπορίαν δια την μεταμόρφωσιν του. Ο συνταγματάρχης τώνονι έφορούσε την στενήν ριγωτήν περισκελίδα, την κοντήν λινήν βλούζαν και το ψάθινον καπέλλο των κηπουρών του άνακτόρου.

Αλλά πριν διατυπώση ο Τιάρκος καμμίαν έρώτησιν, ο Κορμάς ήρχισε να τώ διηγείται γρήγορα-γρήγορα όλα όσα συνέβησαν μετά την εκ Γαλλίας αναχώρησιν του. Και τώ εξέγηγε πώς μερικοί πιστοί φίλοι του Αυτοκράτορος είχαν άποφασίση ν' άρπάσουν τον Βασιλέα της Ρώμης δια να τον άναγκάσουν εις το Παρίσι Αυτοκράτορα με το όνομα Ναπολέον Β'. Όλα ήσαν έτοιμοι. Σαραντα άξιωματικοί, φίλοι του Κορμά, ήσαν διεσπαρμένοι κατά διαστήματα εις όλον τον δρόμον, από την Βιέννην ως τον Παρίσι, προστοιμαζόντες τους σταθμούς δια να εξασφαλίσουν μίαν κεραυνώδη είσοδον εις την πρωτεύουσαν. Δεν έμνε λοιπόν άλλο

παρά ν' άρπάσουν τον μικρόν πρίγκιπα, και δια το δύσκολον αυτό έργεΐσμα ο συνταγματάρχης έδασίζετο εις την βοήθειαν του Τιάρκου.

— Θα κάμω ό,τι είνε δυνατόν, συνταγματάρχα μου, απεκρίθη ο νεαρός βοημός· ξεύρετε καλά, ότι υποσχέθηκα στον Αυτοκράτορα νάφωσιωθώ εις τον υϊόν του.

— Καλά, εξήκολούθησεν ο άξιωματικός, ήμουν βέβαιος. Όλα τώρα είνε προσεδιασμένα και άκουσε τι θέλωμεν από σε.

Ο Τιάρκος έδιπλασίασε την προσοχήν του, ενθ' ο Κορμάς τώ ανέπτυσεν έν πολυηρότατον, τρελλόν σχέδιον, από εκείνα τα όποια ήδύναντο να συλλαμβάνουν μόνον οι άτρόμητοι εκείνοι άνδρες, οι συνεισθεμένοι νά ριφκινδυνεύουν καθ' έκαστην την ζώην υπέρ του Αυτοκράτορος των.

Αυτήν την φοράν μάλιστα, ο συνταγματάρχης δεν εξέθετε μόνον την ζώην του, αλλά και την ζώην της συζύγου του, και την ζώην του τέκνου των. Γνωρίζομεν ήδη ότι ή ύμοίότης μεταξυ του Βασιλέως της Ρώμης και του υϊού του Λουδοβίκου Κορμά, απετέλει την βάση της συνωμοσίας. Με άλλους λόγους έπρόκειτο νάντικαταστήσουν τον Βασιλέα της Ρώμης δια του μικρού Κορμά!

Κατ' αρχάς, ο γάλλος άξιωματικός είχε δωροδοκήση ένα των κηπουρών του άνακτόρου, από τον όποιον επέτυχε να τον άρίσση όλίγας ήμέρας εις τον οικίσκον του, κείμενον εις την έσχатиάν του πάρκον και πλησίον του μέρους όπου ήρχετο σχεδόν καθεκάστην ο Βασιλεύς της Ρώμης με την ακολουθίαν του.

Όλίγον κατ' όλίγον ο Κορμάς έναθαρρύνθη· εξέβλεπεν από τον οικίσκον, ένδεδυμένος ως χωρικός, ο δε κηπουρός τον παρουσίασεν εις τους άνθρώπους του άνακτόρου ως δθθεν συγγενή του, τον όποιον είχε καλέσει πλησίον του δια να τον προσλάβη βοηθόν.

Η Λευκοθέα και ο μικρός Ναπολέον Κορμάς έμειναν έν τώ μεταξυ κρυμμένοι εις την οικίαν του κηπουρού. Ο συνταγματάρχης όμως ήρχισε να κυκλοφορή εις το πάρκον, συνοδεύων τον δθθεν προϊστάμενόν του εις όλιγοσύγκνστα μέρη. Κανείς δεν εξέπλησσετο βλέπων τον βοηθόν εκείνον του κηπουρού με την κηπουρικήν στολήν του, να σκρώνη τους δρομίσκους ή να κόπη τα ξηρόκλαδα των θάμνων.

Χάρις εις τούς εύφεις αυτό στρατήγημα, ο συνωμότης κατώρθωσε να μάθη τα κατάρτια και τας συνθησίας του άνακτόρου και να επικοινωνήση με τον Τιάρκον.

Ο νεαρός βοημός ήκουσε μ' ένθουσιώδη θαυμασμόν όλην αυτήν την διήγησιν. Και όσα είχαν ήδη επιτύχη ο συνταγματάρχης, τώ εφάνιντο τόσο σπουδαία, ώστε ήρχισε να πιστεύη ως δυνατόν και

εύκολον την άντικατάστασιν των παιδιών, την όποιαν τώ έπρότεινεν εκείνος.

— Δεν έχεις να κάμης άλλο, τώ έλεγεν ο Κορμάς, παρά ν' άποσπάσης μίαν στιγμήν, μίαν μόνον στιγμήν, τον βασιλέα της Ρώμης από την έπίδλεψιν της κυρίας Μοντεσκιού και του αυστριακού αυλάρχου.

— Θα το κατορθώσω, απεκρίθη ο Τιάρκος μετά σκέψιν· το δυσκολώτερον όμως είνε να γελάσω την Λουίζαν Μαρσάν. Βήμα δεν άφίνει τον ύψηλότατον, και ο κ. Μέντερινχ της έχει την μεγαλητέραν έμπιστοσύνην.

— Διάβολε! έκαμεν ο συνταγματάρχης, γρονθίζων τον κλάδον του δένδρου επί του όποιου εκάθητο.

Θα έναυάγουν λοιπόν τόσον πλησίον του λιμένος; Όχι, έπρεπε να σκεφθών, να εύρουν τρόπον... Μετ' όλίγον ο Τιάρκος ειπε :

— Συνταγματάρχα μου, να είσθε αύριον έδω, εις την ίδια θεία. Θα σκεφθώ όλη τη νύκτα με τι τρόπον θα μπόρσω να σας βοηθήσω, και ίσως θα έχω να σας αναγγείλω κάτι ευχάριστον.

— Σύμφωνοι! απεκρίθη ο Λουδοβίκος Κορμάς. Αύριον έδω, και προσπάθησε να επιτύχη. Συλλογίσου ότι εκεί νάτω, εις την νήσον Έλβαν, ο Ναπολέων περιμένει από ήμάς να του άποδώσωμεν τον υϊόν του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΛΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΚΑΛΑ

Την επαύριον, την όρισεΐσαν ώραν, ο συνταγματάρχης έδυεθυμούσεν επί του δένδρου, περιμένων ματαιώς τον Τιάρκον, ο όποιος δεν εφάνετο.

Ηρχισε πλέον νάπελπιζεται, να φοβηται ότι κάτι κακόν συνέβη, ότι το σχέδιον έπροδόθη, ότι θα ήρχοντο μετ' όλίγον να τους συλλάβουν, — όταν είδεν επιτέλους τον πρώην γιδαμαξάν, έρχόμενον με μωρίας προφυλάξεις, έρποντα σχεδόν έν τώ μέσω των θάμνων. Ο Κορμάς ανέπνευσε.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΡΥΓΗΤΟΣ

Τα σταφύλια μέλι γείνανε στ' άμπέλι· θάρθουν νά τρυγήσουν. Κόβουν με τα χέρια, ρίχνουν στα πανέρια, πάν' νά τα πατίσουν.

Μούστο θα τα κάνουν και θε νά τον βάνουν μέσα στο βαρέλι, όπου με ρετσίνι το κρασί θα γείνη, ζάχαρι και μέλι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΜΑΘΗΤΟΥ.”

Αγαπητοί μου,

τημα, άν το παιδι εις το Σχολείον πρέπη να είνε «πρότυπον μαθητού», και ότι οι περισσότεροι λέγουν όχι, δεν είνε καμμία ανάγκη· διότι «άκριβώς τα χειρότερα παιδιά, εκείνα που το σκάζουν από το σχολείον και πηγαίνουν να κλέψουν μήλα εις τα προάστεια, κατόπιν εις την ζώην των κατορθώνουν πράγματα μεγάλα». Ο μικρός μας φίλος μου στέλλει την εφημερίδα με το άρθρον αυτό του έν Βερολίνω συντάκτου της, σημειωμένον με κόκκινον μολύδι, να το διαβάσω και να του πώ την γνώμην μου.

Το έδίδασσα και συμφωνώ με την γνώμην του διευθυντού εκείνου του βερολινάιου σχολείου, ο όποιος, καθώς βλέπω εις το ίδιον άρθρον, στηριζόμενος εις άκριβή στατιστικήν, βεβαιώνει ότι μόνον οι έπιμελέστεροι μαθηται του σχολείου του διέπρεψαν κατόπιν εις την ζώην και κατέλαβον ύψηλές θέσεις, διοικητικάς, εκπαιδευτικάς, δικαστικάς, κτλ. Οι άλλοι, οι άμελείς και άτακτοι, όσοι τώσκαζαν από το σχολείον δια να κλέβουν μήλα εις τα προάστεια, δεν κατώρθωσαν τίποτε σπουδαϊόν, αλλά κουτσόζησαν άφανείς και ίσως δυστυχείς.

Κ' εγώ, μολονότι δεν έκαμα στατιστικήν, από την μικράν μου μόνον προσωπικήν πείραν, το ίδιον συμπραίνω. Όσοι από τους συμμαθητάς μου ήκούοντο εις το σχολείον ως καλοί και έπιμελείς, ήκούσθησαν κατόπιν και εις την ζώην. Οι άλλοι έξηφανίσθησαν μεταξυ των μικρών και άσήμων ανθρώπων.

Αλλ' εις το άρθρον, που τόσον έτάραξε τον μικρόν μας φίλον, αναφέρονται και μεγάλοι άνδρες, καλλιτέχναι προπάντων, οι όποιοι δεν διεκρίθησαν διόλου εις το σχολείον ως «πρότυπα μαθητών». Απεναντίας οι διδάσκαλοι των τους άπήλπικαν. Ο μέγας ζωγράφος Μέντζελ, όταν έδειξε τα πρώτά του σκίτσα εις τον Σάδω, έλαβε την απάντησιν: «Θα γίνης καλός παπουτσης!». Ο μέγας μουσικός Βέρδης είχαν αποβληθή κάποτε από το Κονσερβατόριον ως «άναπιδεκτος μαθήσεως». Ο δε Αύ-

γουστος Μπέμπελ, ο πολυς άρχηγός των σοσιαλιστών, ήτον από τα παιδια που έτρέπωναν εις τους ξένους κήπους και εκλεβαν φρούτα...

Αλλά τί σημαίνουν αυτά αι εξαίρεσεις; Μήπως και από τους μεγάλους άνδρας, οι περισσότεροι δεν υπήρξαν πρότυμα παιδια και λαμπροί μαθηται; Έπιτέλους το καλλιτεχνικόν τάλαντον είνε άλλο πράγμα και είνε σπάνιον, σπανιώτατον. Όταν πρόκειται να γίνη κανείς Γκαίτε, Μόζαρτ, Ρέμπραντ, γαλάλι του! ως κλέψη και μερικά ροδάκινα από τον κήπον του Άρχιεπισκόπου ή του Δημάρχου. Αι χιλιάδες όμως των κακών παιδιών, που το σκάζουν από το σχολείον και δεν ανοίγουν βιβλίον, έμπορούν να προβάλλουν ως δικαιολογίαν «θα γίνω μέγας άνήρ»; Θα ήτο άστειόν! Οι διδάσκαλοι και οι γονείς που τιμωρούν αυτά τα παιδια κάμνουν άγία. Θα ήπθτε ότι μεταξυ αυτών έμπορεί να τιμωρηθή και κανένας μέλιτων «μέγας». Ε, τί να γίνη! Δεν λέγει ή παροιμία ότι μαζί με τα ξηρά καίονται και τα χλωρά;

Φαντασθήτε τι παράλογον θα ήτο να συμπεράνη κανείς: «Διά να γίνω μέγας άνήρ, πρέπει να το σκάζω από το σχολείον και να κλέβω μήλα εις τα προάστεια. Αν είμαι φρόνιμος και έπιμελής, δεν θα γίνω παρά έμπορος, πρωτοδικής ή καθηγητής». Ο μικρός μας φίλος, που μ' έρωτά με τόσον αγωνίαν, την άδειάν μου περιμένει; Και δεν το σκάζει από το σχολείον όποτε θέλη; Θα πάρη μίαν ώραιάν άπουσίαν και θα τιμωρηθή και εις το σπίτι και εις το σχολείον. Άς μη περιμένη ποτέ ότι θα γράψω προς τον πατέρα του: «σας παρακαλώ, μη κακομεταχειρίζεσθε τον υϊόν σας· θα γίνη μέγας άνήρ!». Διότι ο πατέρας του θα είχε κάθε δικον να μου άπαντήσει: «Και που το ξεύρεις, κύριε; Μήπως σου το ειπε το Πνεύμα; Αλλά, ό,τι και άν μου ψάλλης, προς το παρόν βλέπω ότι είνε ένας άτακτος και άμελής. Πότε θα φρονιμευση και πότε θα μάθη γραμματα, δια να γίνη καλός άνθρωπος, άν δεν τον τιμωρήσω τώρα που είνε παιδι;»

Ο σκοπός, βλέπετε, του Σχολείου, της ανατροφής, δεν είνε να κάμνη μεγάλους ανθρώπους, αλλά καλούς. Οι μεγάλοι είνε εξαίρεσεις και γίνονται και μόνοι τους. Οι άλλοι, οι συνηθείς, δια να γίνουν καλοί και χρήσιμοι εις την κοινωνίαν, πρέπει να μάθουν από μικροί να εργάζωνται, να κοπιάζουν, να κάμνουν το καθήκον των.

Σας ασπάζομαι

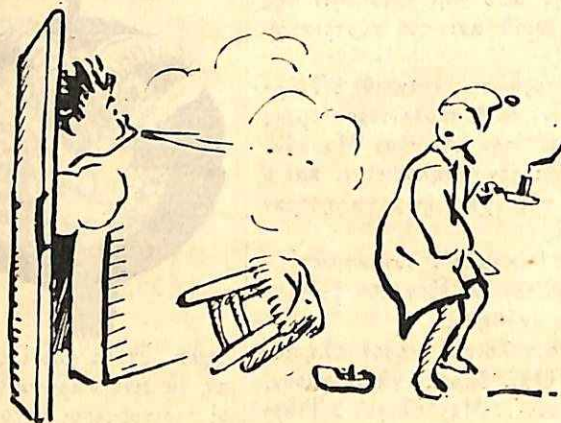
ΦΑΙΔΩΝ

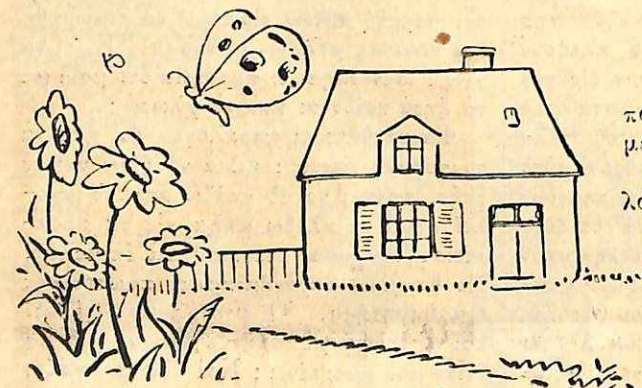
ΜΕΡΙΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

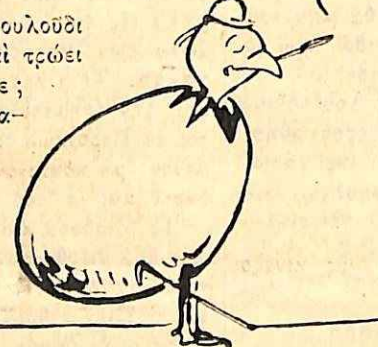
Είμαι ένα 'ψηλό παιδί, που
λίγο-λίγο μικραίνω.—Τί είναι;
—Το νερό.

Ποιός δεν
έχει ούτε
χέρια ούτε
πόδια, και
όμως ανοί-
γει όλες τές
πόρτες;
—Ποιός
άλλος; 'Ο
άνεμος!

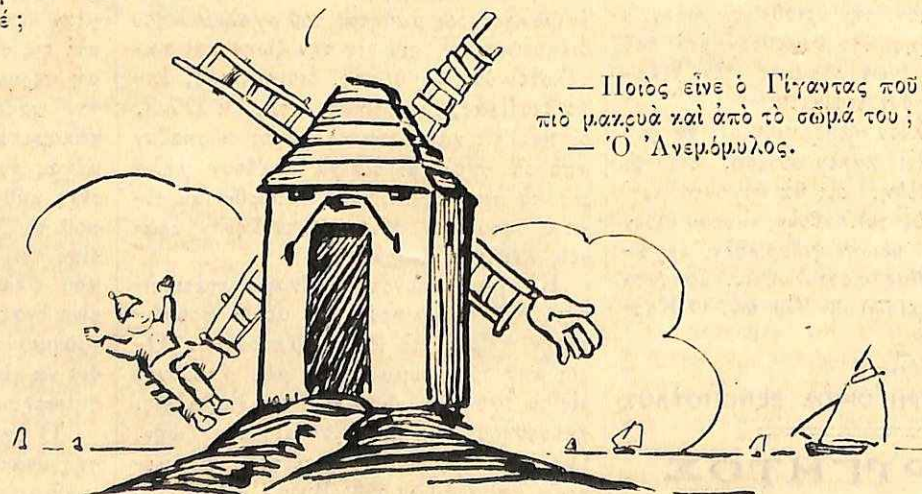
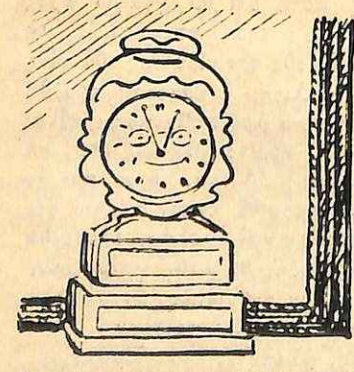

—'Ενα λουλούδι
που πετάει και τρώει
μέλι. Τί είναι;
—'Η πετα-
λούδα.

—'Ασπρο, όλασπρο
φουστανάκι, χωρίς μανί-
κια και ραφές. Τί είναι;
—Το αυγό.

—Ποιός στένεται πάντα μπροστά στον
καθρέπτη και δεν κυττάζεται ποτέ;
—Το ρολόγι της κονσόλας.

—Ποιός είναι ο Γίγαντας που έχει χέρια
πιο μακριά και από το σώμα του;
—'Ο 'Ανεμόμυλος.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΟΙ ΦΥΤΟΦΑΓΟΙ

'Η γειτονοπούλα μας, το Λενιό του
Κυρδημητρού του μαουινιέρη, μάς μολο-
γούσε προχτές τί έπαθε με τὰ δέρφια της.
—'Ο μπαμπάς μου και η μαμμά μου,
μάς έλεγε, πήγαν στα λουτρά της Αί-
δηψού. Για να μη απομεινώνμε τὰ παι-
διά μοναχά, ήρθε το Κυρατσό, ή θειά
μου, για συντροφιά στο σπήτι. Είχα μα-

γειρήσει το βράδυ κρέας φασόλια, πάνω
να κενώσω το φαγι, τί να ιδώ; Φασόλια
μοναχά. Φειδοζώθηκα από την αντροπή
μου και το κακό μου τί να βγάλω μπρο-
στά στη θειά που έχει κ' ένα στόμα!
μια κουρκουσουριά! ο θεός να φυλάξει,
'ς όλο τον κόσμο θα τώλεγε την άλλη
μέρα.

Φωνάζω και τὰ τέσσερα αδέρφια μου
στην κουζίνα. Βρέ ανέφτακα! τούς λέω,
ποιός ανέθηκε ίσια πάνω κ' έφαγε το
κρέας από την κατσαρόλα; έφυγε ή γάτα

χορεύουν τὰ ποντίκια, μα τί να πούμε
το Κυρατσό τώρα;

—Να πούμε πώς το έφαγε το κρέας ή
γάτα, λέει ο μικρός.

—Βρέ σύ! πώς θα πούμε, λέει ο με-
σιακός, έτσι; μπορούσε ή γάτα να φάη
πέντε κοφίδια;

—Να πούμε πώς τη βόηθησαν κ' οι γά-
τες της γειτονιάς, λέει πάλι ο μικρός.

—Τὰ μυαλά σας και μια λύρα, λέει ο
μεγάλος, σαν να πούμε τη θειά πώς έ-
γινε γατοπάζαρο άπάνω στην κατσαρόλα

και λόπιασε τώρα να φάς! 'Ολοι περι-
δρομιάσαμε από ένας-ένας, μα εγώ μο-
ναχά θα τὰ βολέψω. Το νου σας μοναχά
να μη με βγάλετε ψεύτη 'ς αυτά που
θα πω στο τραπέζι. 'Εσύ, Λενιό, μου
λέει, βάλε το κοφίδι π' απόμεινε στο
πίατο της θειάς και στα δικά μας τὰ
φασόλια.

Τί άλλο να 'κανα κ' εγώ! Καθήσαμε
να φάμε.

—Τί, ξεχωριστό μαγειρεύεις για μένα,
Λενιό; μου λέει ή θειά! έσεις τρώτε σα-

ρακοστινά κ' εγώ κρατινό; Γιατί αυτό;
—'Ημεις, θειά, λέει ο μεγάλος,
γενήκαμε όλοι μας φυτοφάγοι! δεν τρώμε
πιά κρέατα και ψάρια, αυτά είναι φο-
βήματα, έτσι λέει ένας δάσκαλός μου.

—Βοήθεια σας, παιδιά μου, μάς λέει
το Κυρατσό, για την παντοτεινή νη-
στεία σας. 'Εγώ ξέρω πώς σαρακοστεύ-
ουν έτσι αυτοί που μακριά από 'μάς τούς
πιάνει ο έξω άπ' έδω. Αυτές τές μέρες
που θα είμαι σπίτι σας, μη μαγειρεύεις,
Λενιό, ξεχωριστό για μένα, πάρτε μου

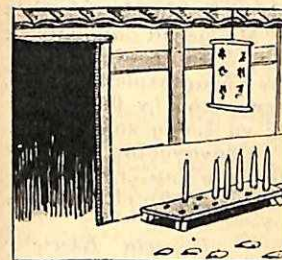
άπό καμμία μπιρίζολα και την ψένω
και μοναχή μου όπως τη θέλω. έσεις
φάτε σαρακοστιανά.

Είκοσι 'μέρες που λείπουν οι γονέοι
μου, μάς έλεγε το Λενιό, ή κυλιά μας
έγεινε μονάδινο άπ' τὰ λαχανικά κ' ή
θειά μας ξεκολλάει τη μπιρίζολα της.
'Ο μεσιανός καμμία φορά πετάει από
κανένα μούγκρισμα άπάνω στο τραπέζι:
«Άρα βόλεμα!» λέει στο μεγάλο.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

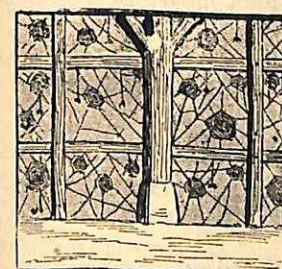
Κινεζικόν ἔθιμον

Εἰς μερικάς
ἐπαρχίας τῆς
Κίνας, οἱ ἰα-
τροὶ εἶνε ὑπο-
χρεωμένοι νά-
ραδιάζουν πα-
ρά τὴν εἰσόδον
τῆς οἰκίας των
τόσα κηρία ὅ-
σοι πελάται των ἀπέθαναν. Κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον ὁ νέος πελάτης πληροφορεῖ-
ται ἀμέσως περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἱατροῦ.

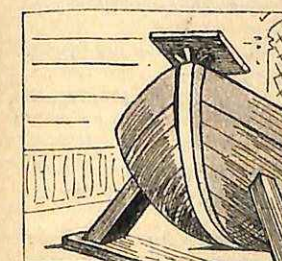
'Η εἰκὼν μας, ἀπὸ φωτογραφίαν, πα-
ριστᾷ τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐνὸς κινέζου
ἱατροῦ μετὰ τὴν παράταξιν τῶν κηρίων.

'Αραχνοτροφεῖον

Ὁ ένας 'Αμε-
ρικανός εἰς
τὴν Φιλαδέλ-
φειαν ἔχει
κτῆμα, ὅπου
ἀνατρέφει δε-
καπέντε χι-
λιάδας ἀρά-
χνας παντός
εἴδους! Τί τὰς
θέλει; Ὅα ἐρωτήσετε. Ἰδοὺ. Τὰς πωλεῖ
εἰς τοὺς οἰνεμπόρους, οἱ ὅποιοι τὰς ἀπο-
λύουν εἰς τὰς ἀποθήκας των, διὰ νὰ σκε-
πάζωνται γρήγορα αἱ φιάλαι τοῦ οἴνου
με ἱστὺς ἀράχνης, —πράγμα τὸ ὅποιον,
προσδίδει εἰς αὐτὰς ἀπατηλὴν ὄψιν πα-
λαιότητος!

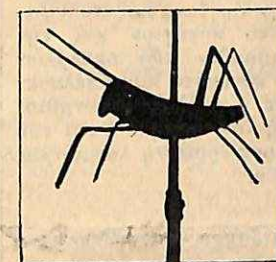
Περίεργος ἄμβων

κλυσίαν ὡς ἄμβων! 'Ο πάστορ εἰσέρχε-

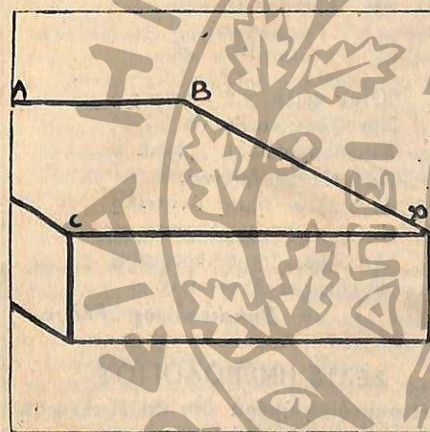
ται και κάθεται εἰς τὴν πρῶραν διὰ νά-
ναγνώσῃ τὴν 'Αγίαν Γραφήν εἰς τοὺς
πιστοὺς. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι
ὁ περίεργος αὐτὸς ἄμβων δὲν στερεῖται
ποιήσεως.

Γιγαντιαία ἀκρίς

αὐτὴ ἔχει μή-
κος δύο μέ-
τρων καὶ ἐδω-
μηνταπέντε ἐ-
κατοστά, ὕψος
δὲ ἀπὸ τὴν
κοιλίαν ὡς τὴν
ράχιν, ἓνα καὶ
δέκα. Μὴ τρο-

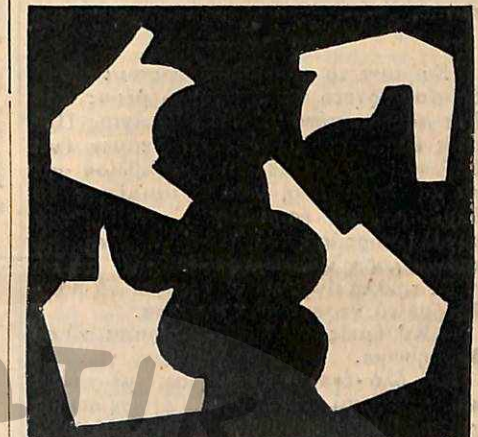
'Οπτικὴ ἀπάτη

Ἰδοὺ ἐν κινώτιον. Τὸ σκέπασμά του
αβγδ ἔχει ἀρκετὸν χωρὸν ὥστε νὰ το-
ποθετηθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἐν γινέλινον πεντά-
λεπτον ἢ ἐν ἀσημένιον μισόφρακτον;
Βεβαίως! Ὅα πῆτε ἐκ πρώτης ὀψews.
'Αν δοκιμάσετε ὁμῶς νὰ τοποθετήσετε

τὸ νόμισμα, ὅα ἰδῇτε μ' ἐκπλήξιν σας
ὅτι ἐξέρχεται ἀπὸ τὰς γραμμὰς. Τὸ σκέ-
πασμα ἔχει πολὺ μικρότερον χωρὸν ἀπ'
ὅσον φαίνεται.

Παίγνιον

Τὰ τέσσαρα αὐτὰ λευκά τεμάχια νὰ
τοποθετηθῶν ἐπὶ μαύρου χάρτου οὕτως,
ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐν μαύρον τριφύλ-
λιον (trèfle, τὸ λεγόμενον σπαθὶ τῶν
παιγνιοχάρτων) ἐπὶ λευκοῦ ἐπιπέδου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς 'Α-
θῆνας, τὰς Ἰσπαρχίας καὶ τὸ 'Εξωτερικόν,
εἰμπαρεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγ-
νιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρι-
πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με
μὴν δεικνύσαν ἢ μετὰ δεικνύσαν γραμ-
ματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύσιν
θα δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού
τοῦ ὅποιον θέποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θα
ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς
λύσας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δω-
ρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσάν μετ' ἐν ἑ-
τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμη-
νίαν. ('Εάν κληρωθῇ συνδρομητής, ἢ συνδρο-
μὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 41ου φυλλαδίου

'Αχιλλεύς, Κλέοπατρα, 'Ηρόδοτος,
'Αρτεμις, Ποσειδών, Τηλέμαχος, Σό-
λων, Ἀθήνη.

186 τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΔΡΑΠΕΤΑΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Τὰ τρελλὰ ἀγγελάκια ἔπαυζαν ὅλα μα-
ζί τὸ κρυφτὸ κοντὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ
Παραδείσου.

Ὁ ἅγιος Πέτρος μὲ τὰ γεροντικά του
ματογυῶλια ἐδιάβαζε μερικὸν βίον ἀ-
γίων, καὶ τότε-πότε ἐσήκωνε τὰ μάτια του
πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά, γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ ἀ-
τακτο κοπάδι τῶν ἀγγελίσκων ποῦ ἐγέ-
μιζε τὸ μέρος μὲ τὰς ἀσημένιες καὶ με-
ταλλικὰς φωνήσας του.

— Φρόνιμα! φρόνιμα, παιδιά, τὰ ἐφώ-
ναζε μὲ σοβαρὸ τάχα ὄφως, αὐτὸς ποῦ
ἡ καρδιά του ἦτο ὅλο γλυκάδα καὶ ἀγά-
πη, καὶ πάλιν ἐσκυφεν ἐπάνω εἰς τὸ βι-
βλίον γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνω-
σίν του.

Ἐσήμανε τὸ κουνδοῦν. Κάποια ψυχὴ
δικαίῳ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ τὸ μέρος ποῦ
ἦτο προωρισμένον γι' αὐτή, Ὁ ἅγιος Πέ-
τρος ἐσηκώθη χαρούμενος, ἔκαμεν ἕνα
δίπλωμα εἰς τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου γιὰ
νὰ μὴ λησιμονήσῃ ποῦ ἐσταμάτησε τὸ
διάβασμα, καὶ ἐσηκώθη ν' ἀνοίξῃ τὴν
μεγάλῃ πορτὰ καὶ ἦτο γεμισμένη ἀπὸ
περικοκλάδες καὶ πρασινάδα.

Τὰ τρελλὰ ἀγγελάκια ἔτρεξαν νὰ βοή-
θῃσιν τὰ γεροντικά του χέρια.

— Κι' ἐμεῖς, κι' ἐμεῖς, μπάρμπα, νὰ σὲ
βοηθήσωμε.

Καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ σμήνος, μὲ γέλια
καὶ χαρὲς καὶ πηδήματα, ἔγεινε σωρὸς
γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας.
Ἡ πόρτα ἀνοίξεν.

Ἐνας δίκαιος ἐμβήκε καὶ ὅλα τ' ἀγ-
γελάκια ἔτρεξαν νὰ τὸν ὤψουν, νὰ τὸν
ἀγκαλιάσουν καὶ νὰ τὸν εὐχηθῇ τὸ
καλὸς ὄρισε. Καὶ ἡ πόρτα ἔμεινε ἀνοι-
κτὴ. Τότε ἕνα ἀγγελάκι, τὸ πιδ ἀτακτο
ἀπ' ὅλα, εἶδε πὼς δὲν τὸ ἐπρόσεχε κα-
νεὶς καὶ ἐσκυψε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ
ἰδῇ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐνας ἀτελεύτητος δρόμος μέσα εἰς
τὸν αἰθέρα καὶ κάτω, πολὺ κάτω, ἡ γῆ,
ἕνα μαυριδερὸ σημάδι, τοῦ ἔφραξαν τὰ
ματάκια. Ἡ περιέργεια—περιέργεια ἀγ-
γέλου—τὸ ἐσκύνησε δυνατὰ. Γυρίζει
ὀπίσω τὸ κεφάλι γιὰ μιὰ στιγμή, μήπως
τὸ βλέπει κανεὶς, καὶ τὰ βάζει στὰ φτερά
τὸ κατὰτρελλο, μὲ τὰ χρυσὰ του μαλλιά-
κια ριγμένα εἰς τὸν ὄμι, μὲ τὴν χαρού-
μενη ἐκείνη ἰδέα πὼς θὰ εἶδῃ καλλι-
τερο μέρος γιὰ νὰ παίξῃ καὶ νὰ γελά.

Τὸ ἀγγελοῦδι τὸ τρελλὸ ἄφισε τὸν
παράδεισον καὶ ἔτρεξε νὰ πέσῃ στὴν ἀγ-
καλιὰ μιᾶς μάννας γιὰ νὰ χορτάσῃ ἐκεῖ
φιλιὰ καὶ ἀγκαλιάσματα...

Τὸ ἀγγελοῦδι ποῦ ἐλιποτάκτησεν ἀπὸ
τὸ μέρος του καὶ ἦλθε, στὴ γῆ μὲ
μαθημένα τὰ φτεράκια του, αὐτὸ τὸ
ἀγγελοῦδι ἐκουράσθηκεν ἐδῶ κάτω μέσα
εἰς τὴν πεζότητά καὶ τὴν καταχνιά τοῦ
κόσμου μας, καὶ μίαν ἀγὴν μουσική, μόλις
εἶχαν ξεφυτρώσῃ πάλι τὰ φτεράκια του, ἔ-

κλείσεν ὀπίσω τὴν πόρτα τοῦ κόσμου καὶ
ἐγύρισε πάλιν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦλθε, γιὰ νὰ
σιμῇ τὰ τρελλὰ συντρόφια του ποῦ τὸ
εἶχαν χάσει.

Ὁ ἅγιος Πέτρος κλαίει τώρα ἀπὸ τὴ
χαρὰ ποῦ τὸ εὐρήκε, οἱ ἄνθρωποι κλαῖνε
ἀπὸ τὴν λύπην ποῦ τὸ ἔχασαν. Τρελλοὶ
ἄνθρωποι! Δικὸ σας τάχα ἦτο;

Λευκὴ Περιστερὰ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΚΥΛΑΚΕΣ

Ὁ Λυκοῦργος, ὁ νομοθέτης τῶν Λα-
κεδαιμονίων, θέλον νὰ δείξῃ τὴν δύνα-
μιν τῆς ἀνατροφῆς, παρουσίασε δύο σκύ-
λακας τῶν αὐτῶν γονέων, ἀλλὰ τὸν μὲν
ἐσυνήθισε εἰς τὴν ἀργίαν καὶ πολυφα-
γίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν κινήσιν καὶ τὴν
ἱγνηλασίαν. Ἐμπροσθεν τῶν σκυλάκων
ἀπέθεσε φαγητὰ εὐγευστα καὶ ἀπέλυσε
ἕνα λαγόν. Τότε ὁ σκύλαξ ὁ συνηθισ-
μένος εἰς τὴν κινήσιν ὤρμησε κατὰ τοῦ
λαγοῦ, ὁ δὲ ἑτερος ἐρρίφθη λαϊμάργως
κατὰ τῶν φαγητῶν.

(Πλούταρχος)

Κυματίζουσα Κυνόλευκος

ΕΣΠΕΡΟΣ — ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Α'.

Ὅταν σιγὰ - σιγὰ χαθῇ
Ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας,
Ὅταν τὰ πάντα ἡ σικιά
Καλύψῃ τῆς ἐσπέρας,
Καὶ πρὶν τὰ ἄλλα ἀστρα βγοῦν
Τριγύρω 'ς τὸ φεγγάρι,
Καὶ ποῖος δὲν τὴν ἐθαύμασε
τοῦ Ἑσπερου τὴ χάρι!

Β'.

Ὅταν ψιλὰ ἐστὶ κορυφῆς
Χρυσίζον τὰ βουνά,
Καὶ ὁ κορυθαλὸς γλυκὰ
Νὰ κελαῖδῃ ἀρχινᾷ,
Λίγο πρὶν ἡλιος ἀνατελῇ
Καὶ φωτισθῇ ὁ οὐρανός,
Ἀπ' ὅλα τὰσπρα τελευταῖος
Θὰ σβύσῃ ὁ Αὐγερινός.

Σηματοφόρος Ἑλλήν

ΣΕΛΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ
ποτέ ἀπὸ τὴν μνήμην μου.

Ἐκαθήμεν πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς
παράγκα ἀναγινώσκουσα τὸ τελευταῖον
φύλλον τῆς Διαπλάσεως, ὅτε ὁ Νίκος, μὲ
τὰ ἐνδύματά του ὅλα καταβρεγμένα, τρέχει
δρομαίνως ἀπὸ τὴν παραλιαν εἰς τὸ δω-
μάτιον νὰ ἀλλάξῃ.

Λουτρὸν μὲ ὅλα του τὰ ἐνδύματα μοῦ
ἐφάνη πολὺ ἀσύνηθες, καὶ μάλιστα διὰ

τὸν Νίκον, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο τακτικὸς
καὶ φρόνιμος. Ἠγέρθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸ
αἷτιον.

— Πῶς ἔπεσε, Νίκο, εἰς τὴν θάλασσαν
μὲ ὅλα σου τὰ ἐνδύματα. — Μπᾶ! τίποτε
δὲν εἶνε! — Πῶς τίποτε, δὲν εἶνε; ἔλα
πὲς μου, τί τρέχει; — Νά, τρέχει ὅτι ἕνα
παιδάκι, ἐδῶ στὴν ἀκρογιαλιά ποῦ ἔκα-
μνε λουτρὸν, δὲν ἤξεύρω πὼς δὲν μπο-
ροῦσε γρήγορα νὰ βγῇ, καὶ ἔπεσα...

... Διεκόπη, διότι ἡ Κυρία Μ... εἰσήλθε
καὶ τὸν ἐξητοῦσε. Μὲ μάτια δακρυσιμένα
ἐφίλοῦσε τὸν Νίκο, ὁ ὁποῖος ἦτο κατα-
κόκκινος, καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε ποῦ ἔ-
σωσε τὸ παιδάκι τῆς ἀπὸ τὴν θάλασσαν.
Τὸ καίμενο, χωρὶς νὰ ἐξῇ κολύμβημα,
ἐπῆγε βαθειὰ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ δὲν ἠμ-
ποροῦσε. Ὁ Νίκος ποῦ ἔπαυε στὴν πα-
ραλία καὶ τὸ εἶδεν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θά-
λασσαν...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

Ο ΨΕΥΣΤΗΣ

Τί θὰ ἐλέγατε σεῖς δι' ἕνα ἄνθρωπον,
ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ σᾶς καλύψῃ ὑπὸ τοῦ
σκότους καὶ νὰ σᾶς ἀφαιρήσῃ τὸ φῶς, ἄ-
νευ τοῦ ὁποῖου κινδυνεύομεν νὰ παραλα-
νῶμεθα καὶ νὰ πίπτωμεν εἰς ἕκαστον βῆμα;
Ὅτω κάμνει ὁ ψεύστης, ὁ ὁποῖος θέ-
λει νὰ σᾶς ἀφαιρήσῃ ἐν φῶς περισσότε-
ρον πολῦτιμον τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον φω-
τίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, τὸ φῶς τῆς
ἀληθείας, τὸ φῶς τῆς διανοίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Φίλεργος Ἠγεμονίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδάσκαλος: — Ποῖος; ἔπλεσε, Ἀγγελική;
Ἀγγελική: — Ἡ μητέρα μου.

Διδ.: — !!!

Ἀγγ.: — Ὁ πατέρας μου.

Διδ.: — !!!

Ἀγγ.: — Ὁ παππούς... ἡ γιαγιά μου...

Διδ. θυμωμένος: — Πές τὸ σὺ, Ἀντωνάκη!

Ἀντωνάκης: — Ὁ Θεός!

Διδ. πρὸς τὴν Ἀγγελικήν: — Δὲν ντρέπε-
σαι νὰ μὴ τὸ ξέρῃς ἐσὺ ποῦ εἶσαι μεγαλητέρα;

Ἀγγ.: — Ὁ Ἀντωνάκης γεννῆθηκε πρὶ ὅ-
στερα καὶ γι' αὐτὸ τὸ θυμάται. Ἐγὼ τὸ λη-
σμόνησα...

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Γορδίου Λαγοῦ

Ὁ μικρὸς Τάκης ξυπνᾷ τρομαγμένος καὶ
λέγει ἐντὶ μαμμὰς του:

— Μαμμά, εἶδα στὸν ὕπνον μου ἕνα φοβερὸ
πόλεμο. Ἀκούγεις τὰ κανόνια;

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Λοντοκόρδου Ἑλλήνος

Ἡ Φωφὴ, κρατοῦσα ἕνα φυτράκι ζυμα-
τικό ζουμί, πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς ποῦ τὴν πει-
ράζει:

— Σόχασε, γιατί θὰ σοὺ κάμω καμιά ψυ-
χολογία μ' αὐτὸ ποῦ βαστῶ!

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Ἐλέφου τῆς Αἰγύπτου

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ

Τὸ πέλαο σάμπως
Γαλάζιος κάμπως
Μὲ τὰ νησιά του
Μικρά βουνά του,

Καὶ τὰ βαρκάκια
Μακρὰ, ὅπως πάνε,
Περιστεράκια
Ποῦ ζεπετάνε...

Καὶ τὸ λιμάνι
Μὲ τὰ κατάρτια,
Θαρρεῖς ρουμάνι
Μὲ κλώνους ξάρτια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21ην Σεπτεμβρίου 1910

ΜΙΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν οἰκογενειῶν, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἰκογενεὶα συνδρομητῶν
μας, τὴν Κυριακὴν, 26 Σεπτεμβρίου τὸ ἀπόγευμα
— ἀπὸ τὰς 5 1/2 ἕως τὰς 8, — θὰ δοθῇ εἰς τὸ
Βαριετὲ μία τελευταία ἀποχαιρετιστήριος πα-
ράστασις τοῦ «Πειρασμοῦ», τῆς τετραπράκτου
κωμωδίας τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), ἡ
ὁποία εἶχεν εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ τὴν μεγαλη-
τέραν φέτος ἐπιτυχίαν.

Ἡ ἀπογευματινὴ αὕτη θὰ εἶνε ὀριστικῶς ἡ
τελευταία, διότι εὐθὺς τὴν ἐπομένην, 27 Σε-
πτεμβρίου, ἡ κ. Κυβέλη μὲ τὸν θιασόν τῆς;
ἀναχωρεῖ δι' Αἴγυπτον, ὅπου θὰ μείνῃ ὅλον
τὸν χειμῶνα. Τὸ γράφω διὰ νὰ χαροῦν οἱ ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ πολὺ ληθεῖς φίλοι
μας, — οἱ μεγαλητεροί, ἐννοεῖται, — οἱ ὁποῖοι
θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἰδοῦν τὴν ἐξοχὴν
ἐλληνίδα καλλιτέχνισσαν, καθὼς καὶ τὰ τρία
ἔργα τοῦ κ. Φαίδωνος, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὸ
δραματολόγιόν τῆς, ἦτοι «Φωτεινὴν Σάντην»,
«Ραχὴλ» καὶ «Πειρασμόν».

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὰς ἐν Καίρῳ ἀγαπη-
τάς μου φίλας, αἱ ὁποῖαι ἱδρυσαν Σύνδεσμον
πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ προ-
πάντων τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Γερμανόν, ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε τὴν εὐγενὴ πρωτοβουλίαν. Δὲν ἀμ-
φιβάλλω ὅτι ὁ νέος Σύνδεσμος θὰ κάμῃ πράγ-
ματα καὶ θαύματα. Διότι τὸν αποτελοῦν
κορίτσια ἀπὸ τὰ πλέον ἐνθουσιώδη τῆς Δια-
πλάσεως.

Ἡ ἀγαπητὴ μας Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ἡ
ὁποία ποτὲ δὲν μᾶς λησμονεῖ, ἔστειλεν ἀπὸ
τὴν Λεϊψαν εἰς τὴν Λουλούαν τοῦ κ. Φαί-
δωνος διὰ τὰ γενεθλῖά τῆς, ἕνα παιδικὸν ἀερο-
πλάνκι, σὺν ἐκείνῃ ποῦ εἶδατε ζωγραφισμένα
εἰς τὸ 33ον φύλλον. Τὴν εὐχαριστοῦμεν θερ-
μῶς διὰ τὸ ὑπαίτιον τῆς δωρῶν. Μᾶς ἤλθε λι-
γάκι χαλασμένο, ἀλλὰ θὰ διορθωθῇ καὶ θὰ πε-
τάξῃ.

Ἀς ἐλπίσω, Κόρη τῆς Μακεδονίας, ὅτι θὰ
εἶσαι πλέον τακτικὴ εἰς τὸ μέλλον, ἀφοῦ ἐπέ-
ρασαν τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ οἱ ἀρρώ-
στειαι καὶ ὅλα. Μὲ πολλὰν μου χαρὰν θὰ γνω-
ρίσω τὴν ἀδελφὴν σου ὅταν θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς
Ἀθήνας. Γράψε στὸν ἀδελφὸ σου πολλὰ χαί-
ρετίσματα καὶ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν
καλὴν θέσιν ποῦ ἔχει.

Τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ σ' εὐχαριστῶ, Λευκὴ
Περιστερὰ. Βέβαια, τώρα ποῦ θὰ σφίξουν τὰ
μαθητά, δὲν θὰ ἔχῃς πολλὴν καιρὸν νὰ μοῦ
γράψῃς συχνά, ἐλπίζω ὅμως ὅτι κάπου-κάπου
θὰ σέκοινομῃς. Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδων, ὅτι
συμφωνεῖς μαζί του διὰ τὸ Σχολεῖον.

Σὺ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, Πυραμῖς τοῦ Χέο-
πος, ζηλεύεις τοὺς Ἀθηναίους, διότι θὰ κά-
μουν τέτοιον προσκύνημα εἰς τὸν τύμβον τοῦ
Θεμιστοκλέους. Οἱ ἐδῶ ὅμως ἀγρόν ἡγόρασαν.
Οὔτε ἕνας δὲν μοῦ ἔγραψεν ὅτι εἶνε πρόθυμος
νὰ ἔλθῃ! Τί ἀδιαφορία εἶνε αὕτη πρὸς τὰ
ἱερώτερα;

Ἀφοῦ ὁ θεὸς σου, Ἑλληνοπούλα τῆς Θεῶνης,
μεγάλος ἄνθρωπος, εὐρίσκει εὐχαρίστησιν νὰ
διαβάξῃ τὴν Διάπλαιν καὶ λέγῃ ὅτι δὲν εἶνε
μόνον διὰ παιδιά, φαντάσου τί ἀστεία ποῦ
εἶνε τὰ παιδιά, ὅσα δὲν τὴν καταδέχονται διότι
εἶνε τάχα... μεγάλα! Εὐτυχῶς αὐτὰ ἀποτε-
λοῦν ἐξαιρέσεις. Εὐχομαι καλὴν πρόσodon εἰς
τὸν ἀδελφόν σου.

Ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἰωάννη Γιαννόπουλε,
μὲ συνεκίνησε πολὺ. Ἐννοῶ τὸν πόθον ποῦ ἔ-
χεις, τόσα χρόνια ξεניתευμένος, νὰ γυρίσῃς εἰς
τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ πατέρας σου ἔ-
κρινε καλὸν νὰ σ' ἐκπαιδεύσῃ εἰς τὴν Εὐρώ-
πην, ὀφείλεις νὰ ὑπομένῃς. Ἀρκεῖ νὰ γαπᾷς
πάντοτε τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὕτη νὰ εἶνε τὸ
ὑνεῖρόν σου.

Ὡραίαις ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Εἰς Σμυρναίος, Φοῖ-
βος Ἀπόλλων, Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν, Αἰ-
γειρος καὶ Δωδωναίος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τραγοῦδι τοῦ Ξενιτεμέ-
νου», καὶ «Τρεχα, βαρκούλα» τοῦ Ἀφρόκρι-
του, καὶ «Τασιτέρια» καὶ «Ἀνθρώπος ἀγρό-
ματος» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — «Πρωτο-
δρόμια» τοῦ Δωδωναίου. — Διάφορα τῆς Λευ-
κῆς Περιστερᾶς. — Διάφορα τοῦ Ἀγέρον. —
Διάφορα τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. —
«Ἀποχωρισμός» τῆς Προϊνῆς Οὐλῆς. —
«Ἡ πόλις τῶν νεκρῶν» τῆς Μασκόν. — «Ἐκ-
δικασις» τῆς Ναυκαῖας. — «Ἡ λύπη» τῆς
Ἐλπίδος. — «Ἡ γῆ ἐν τῇ κούνια» καὶ «Τὰ
μάτια τῶν παιδιῶν» τῆς Κυρίας Δὲν-Με-Μέ-
λει. — «Ἡ Ἀπλόστρα» τῆς Ἐλέφου τῆς
Αἰγύπτου. — «Ἀς πῇ κι' ἄλλος» τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ Εἰφους. — «Θάλασσα» καὶ «Μεταγχο-
λικὰ βράδια» τῆς Γαλανόλευκας.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Πόνος». — «Ἄλλο
ἀνέκδοτον τοῦ Βασιλέως». — «Τὸ ἀσπὶ τῶν
χειλιδόνων». — «Τὰ ὄνειρα» (ἀκατάλληλα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐλευθερία ἡ Θάνατος,
κ. (Π. Π.). Μάννα μας εἶν' ἡ Ἑλλάδα, κ. (Πα-
νελλήνιος). Δαφροστεφὴς Ναυαρχος, κ. (Κ.
Λ.). Θραμβέων Μεγαλοδιδάσκων, κ. (Γ. Λ.).

Ἀνεκδοτοὶ ψευδωνύμων: Ἀποτάσας
Ἐλπίς, κ. Νεράιδα τοῦ Γαλοῦ, κ. Παίδιον
τῶν Λαῶν, κ. Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν, κ.
Ξεθ' Ἀνεμώνη, κ. Ναυτοπαῖς τῆς Νίκης,
κ. Μικρὰ Γόρρα, κ. Λευκόπτερος Ἀγγελοῦ,
κ. Κύνειον Ἀσπὶ, κ. Ἰδανὴ Γλυκότης,
κ. Ἠρώς τοῦ Ζαλόγγου, κ. Εὐγενὴς Ἰδαν-
κόν, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ὁ Φάνος (0) μὲ Μικροῦσαν Πα-
τριαν, Φαίδρον Ἀδάμαντα, Φαρμακευτικὸν
Ἀλέκτορα, Κάμεν, Σελήδα, Ἀφρόκρην,
Φιλελεύθερον, Ροδοδάκτυλον Ἠὸν. — τὸ
Φλάμιντο τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Φαίδρον
Ἀδάμαντα, Ἠγὼ τῆς Καρδίας, Ὑπερήφανον
Γιασεμὶ, Φασαῖν τοῦ Σαντιελέο, Ρεζεντιά.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Γ. Αλ. Σταυρ. (Ἑλαδ) Κυματίζουσαν
Κυνόλευκον (ἔχει καλῶς) Σελήδα (σὲ ἀν-
τασπάζονται, πολὺ κολακευμένα δι' ὅσα γρά-
φεις) Ποθητὴν Κοινωταρινοπούλιν (εὐπορεῖς
νὰ ἔγῃς δύο ψευδώνυμα, ἀλλ' ὅχι καὶ δύο ψή-
φους) Ἀντίβαν Καορηνόκον (εὐχομαι εἰς τὴν
Αὐτοκρατορίαν σας κάθε εὐδοκίμησιν) Ἐλ-

λάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (ὅπ' αὐτοὺς
τοὺς ὄρους, ἡ ἐναρξὶς τοῦ Σχολεῖου φυσικὸν
ἦτο νὰ σοῦ φανῇ ὡς ἐορτὴ βεβαίως ἡ εὐχαρί-
στησις σου θὰ εἶνε διαρκὲς ἀφοῦ ἔχετε τόσο
καλοὺς καθηγητάς) Ροδοδάκτυλον Ἠὸν (ἔ-
στειλα λογαριασμόν) Μακεδόνα (ἔστειλα τὰ
ζητηθέντα ἡ γιὰ σὲ εὐχεται) Ἐλαφοντῆς
Αἰγύπτου (θὰ ἦθελα ἡ διασκέδασίς σου νὰ ἦτο
χαρὰ μάλλον παρὰ μελαγχολία μὲ ἐνδιαφέ-
ρον ἀνέγνωσα τὰ τῆς διαμονῆς σου εἰς τὸ γρα-
φικὸν αὐτὸ χωρίον) Σελήδην Σελιβιάν (ἀν αἱ
παύσεις ἐξηκολοῦσιν διαρκῶς, τότε... δὲν θὰ
ἦσαν παύσεις!) Ρίκαν Ν. Ἀγγ. (καλῶς νὰ
ἔλθῃς μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω)
Ἐξορίστον Βασιλῆαν (εὐχομαι λοιπὸ

